25 Ιανουαρίου 2024

Να δουλειές! Επιδιορθώνει παπούτσια και είναι πετυχημένη (Photos)

/ Γενικά Θέματα

Η Πωλίνα Σουρούχινα είναι μια 35χρονη τσαγκάρισσα, που επιμένει ότι τα χέρια της είναι «τα καλύτερα εργαλεία» και δεν μπορεί, όπως λέει, να εργάζεται με γάντια.

Με καταγωγή από τη Ρωσία, η Πωλίνα άνοιξε το δικό της τσαγκάρικο λίγο πριν από την έλευση του νέου έτους στην πολυκατοικημένη από πρόσφυγες, μετανάστες και παλιννοστούντες Νικόπολη του δήμου Σταυρούπολης, στη Θεσσαλονίκη. «Είπα να τολμήσω! Ο νέος χρόνος έρχεται με νέες ελπίδες και με μια προσπάθεια στο επιχειρείν, σε μια δύσκολη οικονομικά εποχή!» λέει η Πωλίνα, μιλώντας στο Αθηναϊκό/Μακεδονικό Πρακτορείο Ειδήσεων, για το νέο της αυτό βήμα στη ζωή.

Επέλεξε για το τσαγκάρικό της τη Νικόπολη, μια περιοχή που δεν είχε μέχρι τώρα καμία επιχείρηση για επιδιορθώσεις υποδημάτων. «Αξιοποίησα και το γεγονός ότι πολλοί πελάτες μου, μεγαλύτερης ηλικίας, στη Νικόπολη, αν και μιλάνε ελληνικά, προτιμούν να εξυπηρετούνται στη ρωσική γλώσσα» σημειώνει εξηγώντας ότι τα νεότερα μέλη των ίδιων οικογενειών μιλούν πλέον μόνο ελληνικά.

Η ίδια μεγάλωσε στην Ελλάδα από τα επτά της χρόνια και έμαθε να επιδιορθώνει παπούτσια από τα 17 της. «Ξεκίνησα να μαθαίνω αυτή την τέχνη τυχαία- κι όμως τίποτα το τυχαίο στη ζωή μας. Πήγα παρέα με φίλους, που έψαχναν εργασία σε μια εταιρεία επιδιόρθωσης παπουτσιών. Όταν ο ιδιοκτήτης μού πρότεινε να μου μάθει το επάγγελμα, δέχτηκα από περιέργεια. Του είπα ότι δεν ξέρω τίποτα απ' αυτά, ότι είμαι κορίτσι και το το επάγγελμα δεν είναι "κοριτσίστικο"... Δεν συμφώνησε και το πρώτο που μου έδωσε να κάνω ήταν να κεντήσω με τη ραπτομηχανή το όνομά μου σε ένα κομμάτι δέρματος. Φυσικά, δεν το κατάφερα, χρειάστηκε μια εβδομάδα να προσαρμοστώ στη μηχανή και την τέχνη του κεντήματος πάνω στο δέρμα. Το

δέρμα με το όνομά μου που κέντησα, το έχω ως κειμήλιο στο αρχείο μου» αφηγείται η Πωλίνα.

Όπως λέει, η επιδιόρθωση υποδημάτων της άρεσε πολύ, ωστόσο στα 21 της χρόνια ούσα παντρεμένη και με ένα παιδί πια έφυγαν οικογενειακώς ως μετανάστες στη Γερμανία, όπου σπούδασε βοηθός νοσηλεύτρια. Δέκα χρόνια αργότερα, ωστόσο, και μητέρα πλέον τεσσάρων παιδιών επέστρεψε στη Θεσσαλονίκη.

Στο ερώτημα γιατί γύρισε από τη Γερμανία, απαντά: «Είναι πολύ καλή χώρα, αλλά όταν κατάλαβα, ότι τα παιδιά μου θα μεγαλώσουν “γερμανάκια”, ενώ εγώ θέλω να μεγαλώσουν στην Ελλάδα και να έχουν ελληνική παιδεία, όπως κι εγώ, αποφάσισα να επιστρέψω». Σημειώνει, ωστόσο, ότι νιώθει ευγνωμοσύνη για τη Γερμανία καθώς εκεί διδάχτηκε πολλά πράγματα που τα μετέφερε στην Ελλάδα. Στη Γερμανία, όπως λέει έμαθε για την αξία της και τη δυναμική της.

«Στη Γερμανία σέβονται τον εργαζόμενο- ακόμα και τον ξένο, κι όταν μαθαίνεις την αξία σου μέσα από το σεβασμό των άλλων, στέκεσαι δυνατά στα πόδια σου, ξέρεις να απαιτήσεις. Φέραμε μαζί την καλή νοοτροπία, μια συνήθεια ανακύκλωσης, που δεν υπάρχει στις ελληνικές οικογένειες. Εγώ και τα παιδιά τακτοποιούμε τα σκουπίδια, προσέχουμε το περιβάλλον. Ρίζωσε μέσα μας η έννοια, ότι είμαστε μέρος της φύσης, και όπως φροντίζουμε το σπίτι μας, έτσι και το έξω περιβάλλον – σαν το σπίτι σου!» λέει και συμπληρώνει ακόμα ένα σημαντικό

μάθημα: «Τα παιδιά μαθαίνουν από το σχολείο να χειρίζονται τα εισοδήματά τους, γνωρίζουν για τα έξοδα-έσοδα...».

Με την εμπειρία που έχει αποκτήσει στη Γερμανία, η Πωλίνα ελπίζει ότι το τσαγκάρικό της θα σταθεί όρθιο στην περιοχή, και με μεγάλο ενθουσιασμό μας εξηγεί λεπτομέρειες: «Κάποτε τα υποδήματα ήταν μόνο από δέρματα, ενώ στη σημερινή εποχή χρησιμοποιούν δερματίνες. Είναι αλήθεια, ότι ο κόσμος επιλέγει να αγοράσει καινούργιο φθηνό παπούτσι, παρά να πάει να διορθώσει το παλιό. Αλλά αν το παπούτσι από δερματίνη ταιριάζει στο καλούπι του ανθρώπου, δεν το πετάει, το φέρνει για επιδιόρθωση. Περνάμε σε πολλά παπούτσια καινούργια λάστιχα νέες τεχνολογίας που δεν γλιστράνε και προσφέρουν μεγαλύτερη ασφάλεια στο περπάτημα, στα παιδιά και τους ηλικιωμένους. Το κάθε παπούτσι μπορούμε να το διορθώσουμε, είτε είναι από δερματίνη, είτε από δέρμα, είτε υφασμάτινο» εξηγεί η Πωλίνα πιάνοντας ένα μαύρο ανδρικό παπούτσι για να του αλλάξει τη σόλα.

Μας δείχνει τα μαυρισμένα χέρια της λέγοντας: «Κάποιοι συνάδελφοί κατάφεραν να χρησιμοποιούν γάντια, αλλά εμένα δεν μου ταίριαξαν, θυσιάζω την ομορφιά των χεριών για το επάγγελμα που επέλεξα. Με γυμνά, λερωμένα από κόλλες και βαφές χέρια, νιώθω πιο σίγουρη γι’ αυτό που κάνω!».

rthess.gr